LIBRIS

1

— Vrei să vii?

Alice Parrie se uită în jos la mine. Zâmbeşte. Stau singură sub un copac şi mănânc. M-a prins o carte şi habar n-am despre ce vorbeşte Alice. Mă uit în sus şi-mi feresc ochii de lumina orbitoare a soarelui.

— Scuze.

Înghit bucata de sendviş pe care am mestecat-o.

— Unde să vin?

Alice îmi dă o hârtie din teancul pe care îl ţine în mână.

Iau hârtia şi mă prefac că mă gândesc serios. E o copie colorată şi strălucitoare a invitaţiei la petrecerea lui Alice care împlineşte 18 ani. „Veniţi cu mic cu mare!! Aduceţi-vă prietenii!!“ scrie pe invitaţie. „Şampanie gratis! Mâncare gratis!“ Numai cineva popular şi încrezător în sine ca Alice Parrie ar putea scrie aşa ceva pe o invitaţie, oricărui om obişnuit i s-ar părea că, dacă scrie asta, e disperat după musafiri. Petrecerea se ţine într-un fel de sală de ceremonii deasupra barului. O ştiu pe Alice, *toată lumea* o ştie pe Alice, dar nu am vorbit cu ea niciodată până acum. E una dintre acele fete. Frumoase, populare, imposibil de trecut cu vederea. Mereu pare să se simtă

bine, întotdeauna e fericită şi râde şi se înconjoară de oameni care par mai strălucitori şi mai interesanţi decât sunt de fapt, doar pentru că stau în preajma ei.

Împăturesc invitaţia şi dau din cap.

— O să încerc.

Ridic din umeri şi mă forţez să zâmbesc.

— Sună bine.

Mint.

Alice mă priveşte câteva secunde. Apoi oftează şi se trânteşte lângă mine. Stă cu picioarele încrucişate şi aşa de aproape, încât unul dintre genunchii ei se sprijină greu pe al meu.

— N-o să vii.

Se uită la mine şi face o grimasă.

Simt cum încep să mă înroşesc. În ciuda vieţii mele pline de secrete, nu ştiu să mint. Privesc în jos, în poală.

— Probabil că nu.

— Dar vreau să vii, Katherine, zice ea. Ar însemna foarte mult pentru mine.

Sunt destul de uimită că Alice îmi ştie numele, dar e ciudat şi de necrezut că vrea să vin la petrecerea ei. Nu mă cunoaşte aproape nimeni la Drummond High şi nu am prieteni apropiaţi. Vin şi plec pe tăcute, singură, şi îmi văd de studii. Încerc să nu atrag atenţia. Mă descurc destul de bine, dar notele mele nu sunt excepţionale. A, aş putea să mă descurc şi mai bine, dacă aş vrea, temele sunt uşoare, dar atenţia pe care aş atrage-o mă sperie. Mă ascund, ştiu. Sunt o laşă, nu pot să fac aşa la nesfârşit, nu pot să-mi trăiesc toată viaţa ca o umbră, dar pentru moment, merge. Să fii şters înseamnă să nu-i pese nimănui de tine într-atât

încât să-ţi pună întrebări. Nu trebuie să ştie niciodată cine sunt cu adevărat sau ce s-a întâmplat.

Deci, presupun că Alice vrea numai să-mi joace un renghi sadic, deşi habar n-am de ce ar vrea să-mi facă rău. Pot doar să bănuiesc că Dan Johnson sau unul dintre tovarăşii lui a pus-o să facă asta.

Îmi trag genunchiul de sub cel al lui Alice şi închid cartea. Încep să-mi strâng resturile prânzului.

— Stai.

Alice îmi pune mâna pe genunchi. O privesc cât pot de rece şi ea îşi retrage mâna.

— Vorbesc serios, Katherine. Chiar vreau să vii.

Îmi dau ochii peste cap.

— De ce?

— Pur şi simplu, *îmi place* de tine. Şi mi s-a părut fantastic ce i-ai spus săptămâna trecută lui Dan. Chiar aş vrea să-mi vină şi mie în cap asemenea replici. Dar nu-mi vin niciodată. Pur şi simplu, nu sunt destul de spontană. Ştii, niciodată nu m-aş fi gândit aşa la sentimentele acelei femei. Adică nu înainte să aud cum l-ai pus pe Dan la punct, vreau să spun, ai fost extraordinară, ce-ai spus a fost pur şi simplu *corect* şi chiar ai făcut să se vadă cât e de idiot.

Îmi dau seama imediat la ce se referă Alice. Nu mă mai confrunt des cu oamenii. De fapt, e o chestie pe care încerc din răsputeri s-o evit în viaţa de zi cu zi.

Dar felul în care Dan şi prietenii lui se purtaseră cu două săptămâni înainte mă dezgustase în aşa hal, încât nu putusem să mă abţin. Venise cineva la noi la şcoală să vorbească despre planificarea carierei şi admiterea la

facultate. E-adevărat, discursul fusese plictisitor, auzisem toate lucrurile alea de un miliard de ori înainte şi femeia care vorbea n-avea nicio şansă. Era emoţionată şi se bâlbâia, era nesigură, se repeta confuz şi mergea din rău în mai rău pe măsură ce publicul devenea tot mai gălăgios şi mai agitat. Dan Johnson şi grupul lui de prieteni fără coloană vertebrală profitaseră de ocazie — nimic nu le plăcea mai mult decât o persoană vulnerabilă. Fuseseră aşa de cruzi şi aşa de porniţi să o desfiinţeze, încât femeia plecase umilită, cu lacrimile în ochi. După ce totul se terminase, m-am oprit în spatele lui Dan pe hol şi l-am bătut pe umăr. Eram pe punctul de-a izbucni în lacrimi — pentru că femeia îmi amintise de Rachel, cu pielea ei deschisă la culoare şi părul blond, cu emotivitatea ei sperioasă — şi tremuram de nervi.

Dan s-a întors. Avea o expresie încrezută, părea mulţumit de sine, a zâmbit şi a ridicat din sprâncene, anticipând desigur vreo aprobare a cruzimii lui de mai devreme.

— Ţi-a trecut vreo secundă prin cap, am început, cu vocea surprinzător de puternică, alimentată de furie, cât de mult ai rănit-o pe femeia aia? Asta e *viaţa ei,* Daniel, *cariera ei, reputaţia ei profesională.* Pentru tine n-a fost decât un nou strigăt disperat după atenţie, încă o bătaie amicală pe umăr din partea prietenilor tăi stupizi. Mi-e milă de tine, Daniel, trebuie să fii foarte trist şi mărunt dacă simţi nevoia să distrugi pe cineva în felul ăsta. Pe cineva pe care nici măcar nu-l *cunoşti.*

— Ai fost uimitoare, continuă Alice. Şi, sinceră să fiu, am fost complet surprinsă. Adică, cred că *toată lumea* a fost. Nimeni nu vorbeşte aşa cu Dan.

Alice zâmbeşte cu subînţeles.

— Nimeni.

„Ei bine, eu da", îmi spun în gând. „Cel puţin cea care sunt cu adevărat, da."

— Ai fost admirabilă. Curajoasă.

Şi cuvântul ăsta merge la ţintă. *Curajoasă.* Aşa de mult îmi doresc să fiu curajoasă. Aşa de mult îmi doresc ca persoana asta laşă care se ascunde în mine să fie ştearsă şi zdrobită, şi distrusă, încât nu mai pot să mă împotrivesc. Pentru că e greu, aproape imposibil pentru o extrovertită — o fată obişnuită să fie admirată, iubită, invidiată — să trăiască discret. E foarte greu să te ascunzi.

2

Alice insistă să ne pregătim împreună pentru petrecere. În ziua petrecerii, puțin după prânz, trece să mă ia cu mașina, un Volkswagen vechi și rablagit, și mergem la ea acasă. Locuiește singură, îmi spune accelerând, trecând de pe o bandă pe alta, conducând cu o viteză mai mare decât cea permisă unui deținător de permis de tip P[1], într-un apartament cu două camere din centru. Asta mă uimește, mă dă pe spate de-a dreptul. Îmi imaginasem că cineva ca Alice stă într-o casă confortabilă din suburbiile din est, împreună cu părinții ei bogați și iubitori. Îmi imaginasem că e o răsfățată, ținută în puf, alintată (exact așa cum fusesem eu) și faptul că locuiește singură o face să pară dintr-odată mai interesantă, mai complicată decât credeam. Și deși eu nu locuiesc singură, locuiesc cu mătușa mea, e clar că eu și Alice avem mai multe în comun decât mi-am închipuit. Suntem amândouă mai independente decât majoritatea puștilor de vârsta noastră — niciuna dintre noi nu locuiește cu părinții.

[1] Probationary licence, tip de permis obținut în Australia de conducătorii auto care au trecut de stadiul de începători. (*N.t.*)

Vreau să-i pun un milion de întrebări: unde sunt mama și tatăl ei? Cum de-și permite un apartament? Îi e vreodată frică? Se simte singură? Dar tac. Am și eu secretele mele și am învățat că, dacă pui întrebări, riști să fii și tu interogat. E mai sigur să nu fii prea curios în legătură cu ceilalți, mai sigur să nu pui prea multe întrebări.

Apartamentul ei e într-un bloc dărăpănat. Casa scării e murdară și întunecată și miroase a mucegai, ca zarzavaturile vechi și sunt surprinsă că cineva care arată așa de imaculat ca Alice poate să trăiască într-un astfel de loc. Dar când ajungem la apartamentul ei, cu răsuflarea tăiată după ce am urcat patru etaje pe scări, ușa se deschide către o cameră plină de culoare și căldură.

Și-a pictat pereții într-un portocaliu intens, ars, și a agățat peste tot picturi uriașe, abstracte, în culori aprinse. Acolo se mai află două canapele enorme, care par moi și care sunt îmbrăcate într-un material vișiniu; pe ele sunt împrăștiate perne brodate cu motive populare. Toate suprafețele orizontale sunt acoperite de lumânări ornamentale.

— Intră, intră.

Alice mă strânge de braț și-mi așteaptă nerăbdătoare reacția, în timp ce eu mă uit prin cameră.

— Cum ți se pare? Am făcut totul singură, să știi. S-o fi văzut când m-am mutat, era așa de *ponosită* și *murdară*. E incredibil ce poate să facă un pic de culoare într-o cameră, totuși. Nu e nevoie decât de puțin efort și puțină vopsea.

— Arată așa de bine, spun.

Și nu mă pot abține să nu simt un pic de invidie. Apartamentul lui Alice e atât de funky și de tineresc, nu ca acela steril și minimalist în care locuiesc eu.

— Serios? Chiar îţi place?

— Da, îi răspund râzând. Chiar îmi place.

— Mă bucur aşa de mult, Katherine. Aş vrea să-ţi placă la fel de mult ca mie, pentru că vreau să petrecem foarte mult timp împreună. Şi ne văd petrecând foarte mult timp aici, în camera asta, vorbind şi vorbind şi vorbind, până rămânem fără voce. Povestindu-ne secretele preţioase până târziu în noapte.

Şi Alice e atât de fermecătoare şi caldă cu mine, încât o găsesc efectiv irezistibilă. Se spune, nu-i aşa, că oamenii fermecători şi puternici au darul să te facă să te simţi unic pe lume. Până acum n-am ştiut ce înseamnă asta. Şi nu înţeleg prea bine ce face sau cum face — altcineva mi s-ar fi părut prea insistent sau chiar linguşitor — dar când Alice îmi acordă atenţie în felul acesta, mă simt strălucitoare, încălzită de certitudinea că sunt pe deplin înţeleasă. Orice om, cel puţin până la un punct, simte că e mai interesant, mai special decât cred ceilalţi, orice om se simte puţin subapreciat. Iar eu, pentru că mi-am ascuns adevărata personalitate atâta vreme, sunt cu atât mai vulnerabilă. Oamenii fermecători ca Alice au abilitatea magică de a lucra cu acea dorinţă universală de recunoaştere. Şi când lumina ameţitoare a atenţiei lor se opreşte pe tine, e cel mai frumos lucru din lume. Eşti dintr-odată *interesant*, dintr-odată *dorit*, fiecare cuvânt al tău e spiritual şi merită ascultat.

Mă văd făcându-i confidenţe lui Alice. Şi pentru o clipă scurtă şi necugetată, mă pot imagina spunându-i secretul meu. Văd totul foarte clar. Eu şi Alice în camera asta; amândouă puţin ameţite, cu chef de râs, amândouă fericite şi mai puţin conştiente de noi ca niciodată, cu sentimentul pe care-l ai când ţi-ai făcut un prieten nou, un prieten *special*; îi pun mâna pe genunchi ca s-o fac să se potolească şi să tacă, şi să-şi dea seama că sunt pe cale să-i spun ceva important, şi-apoi îi spun. Îi spun repede, fără să fac pauze, fără să mă uit în ochii ei. Iar când nu mai am nimic de zis mă uit în jos şi aştept verdictul ei. Dar ea e caldă şi iertătoare şi înţelegătoare, aşa cum am sperat să fie. Mă îmbrăţişează. Totul e bine şi mă simt uşurată pentru că am spus. Sunt liberă.

Dar nu. N-o să-i spun. Totuşi nu. Nu încă.

Sunt îmbrăcată ca de obicei cu blugi, cizme şi cămaşă şi mi-am adus câte ceva ca să mă machiez înainte de petrecere, dar Alice insistă să port o rochie. Dulapul ei dă pe dinafară de rochii, de toate culorile, lungimile şi stilurile. Trebuie că sunt cel puţin o sută, iar unele au încă etichete. Mă întreb de unde are bani, cum de-şi permite aşa de multe haine şi sunt tentată, din nou, să întreb.

— Am o mică obsesie pentru haine.

Zâmbeşte timid.

— Serios? glumesc eu. Nu mi-am dat seama.

Alice începe să scoată rochii din dulap. Le aruncă pe pat.

— Uite. Alege-ţi una. Pe multe dintre ele nici nu le-am purtat.

Îmi întinde una albastră.

— Îţi place?

Rochia e drăguţă, dar am identificat-o deja pe cea pe care vreau s-o port. E roşie, cu motive orientale, se înfăşoară pe corp şi se leagă cu un cordon, sigur e făcută dintr-un fel de material elastic. Seamănă cu ceva ce ar fi

purtat mama în anii '70 şi ar merge cu cizmele lungi pe care le port.

Alice mă priveşte. Râde şi ia rochia roşie.

— Asta?

Dau din cap.

— E superbă, nu-i aşa?

O lipeşte pe ea şi se uită în oglindă.

— E şi scumpă. E Pakbelle şi Kanon. Ai gust.

— E frumoasă. De ce nu te îmbraci tu cu ea? Are încă eticheta, n-ai purtat-o niciodată. Probabil că o păstrai pentru ceva.

— Nu. Mă îmbrac cu altceva. Ceva special.

Alice aruncă rochia pe pat în faţa mea.

— Probeaz-o.

Rochia îmi vine perfect şi, aşa cum îmi imaginasem, merge cu cizmele. Roşul îmi scoate în evidenţă pielea închisă la culoare şi părul negru, şi-i zâmbesc fericită lui Alice în oglindă. Acum sunt entuziasmată şi bucuroasă că am acceptat să merg la petrecere. Nu m-am mai simţit aşa bine de foarte mult timp.

Alice merge în bucătărie şi ia o sticlă din frigider. E şampanie. E roz.

— Miam, spune ea şi sărută sticla. Unica mea iubire adevărată. Şi începând de ieri, chiar şi legală.

Deschide sticla, lăsând dopul să sară zgomotos spre tavan şi, fără să mă întrebe dacă vreau, toarnă câte un pahar pentru fiecare. Îşi ia paharul şi se duce în baie, ca să facă duş şi să se îmbrace; după ce pleacă, ridic şi eu paharul şi sorb puţină şampanie. N-am mai băut alcool din noaptea în care a murit Rachel. Niciun strop. Dar, pe

de altă parte, de când a murit Rachel n-am mai avut niciun prieten cu care să mă simt atât de bine ca acum, aşa că duc din nou paharul la gură şi mă bucur de înţepăturile bulelor pe buze şi pe limbă. Las o altă mică înghiţitură să-mi alunece pe gât şi îmi imaginez că pot simţi imediat efectul, alcoolul curgându-mi prin vene, arzându-mi buzele şi făcându-mă să mă simt uşoară. Şampania e dulce şi uşor de băut, revigorantă, şi trebuie să mă chinui să n-o înghit pe toată prea repede.

Savurez fiecare înghiţitură, plăcându-mi felul în care, pe măsură ce licoarea îmi alunecă pe gât, corpul mi se relaxează din ce în ce mai mult. După ce golesc paharul, mă simt mai fericită, mai uşoară, mai lipsită de griji — *ca o fată normală de şaptesprezece ani* — şi mă trântesc pe canapeaua moale a lui Alice, chicotind fără motiv. Şi când Alice intră în cameră, sunt încă acolo, zâmbind, bucurându-mă de greutatea confortabilă a corpului meu.

E dificil de descris cât era Alice de frumoasă. Era înaltă, cu trupul subţire şi uşor musculos, dar totuşi feminin. Avea nişte sâni superbi, fermi, atât de perfecţi. încât nu puteai să nu te întrebi dacă nu şi-o fi făcut vreo operaţie. Chipul ei era imaginea perfecţiunii, ochii mari şi migdalaţi, de un albastru adânc şi cuceritor. Avea pomeţii înalţi şi zâmbetul larg, de-ţi tăia respiraţia. Pielea ei nu poate fi descrisă decât ca aurie, luminoasă.

Mulţi oameni pot fi descrişi ca fiind atrăgători sau frumoşi, dar frumuseţea lui Alice era atât de desăvârşită, de izbitoare, încât era aproape intruzivă. La orice eveniment social, frumuseţea ei era practic o prezenţă